

శివలీలలు

మృకండు మహర్షి భృగు సంతతివాడు. అతని భార్య మరుద్వతి. వారికి ఎన్నాళ్లకూ సంతానం కలగకపోగా, నిష్ఠానియమాలతో తపస్సులు చేస్తూ క్షత్రాలు సేవించు కుంటూ కేదారక్షత్రానికి వచ్చారు.

ఒకనాడు కేదారేశ్వరుణ్ణి అర్పించి ధ్యానమగుచుండగా, "ఇహ మీరు మీ ఆశ్రమానికి వెళ్ళండి, మీకు పుత్రభాగ్యం కలుగుతుంది!" అని వారికి వినిపించింది. సంతోషంతో వారు ఇంటికి వచ్చి యథా విధిగా గృహస్థాశ్రమ ధర్మాల్ని నిర్వర్తించు తూండగా, కొన్నాళ్ళకు మరుద్వతి మగ శిశువును ప్రసవించింది. అదే నమయంలో ఆకాశం నుండి వారికి, "ఈ పిల్లవాడు అల్పాయుష్టుడు—పన్నెండేళ్ల ఆయువు!"

అని ఒక దివ్యవాణి వినిపించింది. అది విని వారు అనంద శిఖరాగ్రం నుండి ఒక్కసారిగా దుఃఖసాగరపు లోతుల్లోకి కూలిపోయారు. చివరకు, "అంతా ఆ శిశుని లీల, మనం ఏం చేయగలం?" అని తెప్పరిల్లి పనివాడి బోసి నవ్వుల్లో మైమరిచారు.

తరవాత మృకండుడు కుమారుడికి జాతకర్మ జరిపించి, మార్కండేయుడు అని నామకరణం చేశాడు. దినదిన ప్రవర్ధమానుడై మార్కండేయుడు ఉపనయనం అయ్యాక గురుకులానికి వెళ్ళి, గురువులవద్ద విద్యాబుద్ధులన్ని నేర్చి, పదకొండేళ్ళవాడై కలిదండ్రులవద్దకు వచ్చాడు. బ్రహ్మతేజంతో ముద్దులు మూట

గట్టుకున్న కుమారుణ్ణి చూడగానే వారి గుండెలు తరుక్కుపోయినవి. ఇంకొక్క సంవత్సరమే గడువు! మరుద్వతి కుమారుణ్ణి పదలకుండా కొగలించుకొని కన్నీరు కార్చుకుందేగాని, మార్కండేయుడు ఎంత తరిచి తరిచి అడిగినా అసలు సంగతి చెప్పదు. చివరకు మృకండుడే చెప్పలేక చెప్పలేక కొడుకుతో, అతనికి ఒక యేడాదిలో మృత్యువు అసన్నం అవుతూన్నదని విషయమంతా చెప్పాడు.

అది విని మార్కండేయుడు ధీర చిత్తంతో అలోచించి, "మీరు నన్ను అశీర్వదించండి. ఇప్పుడే నేను తపస్సుకు వెళుతున్నాను. శివానుగ్రహంతో మృత్యు

వును జయించి చిరంజీవిని వస్తాను," అని తలిదండ్రులకు ప్రణమిల్లాడు.

మరుద్వతి మృకండు లిద్దరూ కుమారుణ్ణి కొగలించుకొని 'చిరంజీవ' అని దీవించారు. అదే సమయానికి అక్కడికి నారదమహర్షి వచ్చాడు. మృకండుడు నారదుణ్ణి పూజించి తమ కుమారుడి గురించి అంతా చెప్పాడు. నారదుడు మార్కండేయుడి దృఢ సంకల్పాన్ని మెచ్చుకుని, "నాయనా! మార్కండేయా! నువ్వు తిన్నగా గోతమీతీరానికి వెళ్ళు. అక్కడ పంచాక్షరీ మంత్రంతో శివుణ్ణి దీక్షితో అర్పించు, నీకు జయమౌతుంది!" అని దీవించి వెళ్ళాడు.

మార్కండేయుడు గోతమీతీరాన్ని చేరుకొని సైకతలింగాన్ని ప్రతిష్ఠించి, "చంద్రశేఖరా! నీవే నన్ను రక్షించు! నీ పాదాలను ఆశ్రయించిన నన్ను యముడు వించేయగలడు?" అంటూ దీక్షితో తపస్సు సాగించాడు.

లోకాలన్నీ తిరుగుతూ నారదుడు యముడి దగ్గిరికి పోయి, "మృత్యువును తప్పించుకోడానికి మార్కండేయుడనే ముని బాలకుడు తపస్సు చేస్తున్నాడు. ఇహ నీ బలాబలా లెలాంటివో తేలే సమయం వచ్చింది!" అంటూ చల్లగా చెప్పిపోయాడు.

Sankar

మార్కండేయుడి ఆయువు పూర్తి కావస్తున్నది. యముడు మార్కండేయుడి ప్రాణాలు తోడితెమ్మని తన దూతలను పంపాడు. యమకింకరులు మార్కండేయుణ్ణి సమీపించలేక తిరిగి వచ్చారు. అప్పుడు యముడే దండాన్ని, పాశాన్ని ధరించి ఎనుబోతు నెక్కి బయలుదేరాడు.

మార్కండేయుడు శివలింగానికి తలను ఆనించి రెండు చేతులతోనూ శివలింగాన్ని గట్టిగా బిగించి పట్టుకొని ధ్యాన మగు్నడై ఉన్న సమయంలో, యముడు కాలపాశాన్ని మార్కండేయుడి కంఠానికి విసిరాడు. ఆ పాశం శివలింగం మీదుగా పడిపడ్డంతో శివలింగం నుండి శివుడు

ప్రళయరుద్రుడై తెరుచుకొన్న త్రినేత్రంతో అవిర్భవించి, యముడిపై త్రిశూలాన్ని గురి పెట్టేసరికే యముడు భయంతో గజగజ లాడిపోతూ చేతులెత్తి జోడిస్తూ, "హరహరా! రక్షించు!" అంటూ కూలి పోయాడు.

శివుడు మార్కండేయుడి తలపై తన అభయ హస్తాన్ని ఉంచి, "వత్సా! నీకు మృత్యువు లేదు. కల్ప కల్పాంతరాలు చూస్తూ చిరంజీవిగా ఉంటావు!" అని వరమిచ్చాడు. తరువాత దేవతలంతా వచ్చి, యముడు లేకపోతే చాలా యిబ్బందులు వచ్చి పడతాయి గనక యముణ్ణి మన్నించమని శివుణ్ణి కోరారు. శివుడి అనుగ్రహంతో యముడు మల్లీ పునర్జన్మ ఎత్తినట్లుగా లేచి తన లోకానికి వెళ్ళాడు.

ఆ సమయానికి కుమారుణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చిన మరుద్వతి మృకండులు, శివానుగ్రహం పొందిన మార్కండేయుణ్ణి చూసి, శివలీలలను కొనియాడుతూ చిరంజీవితో తమ నివాసానికి వెళ్ళారు.

మార్కండేయుడు బహుకాలం జీవించినవాడు. కాని అతనికిన్న ఎక్కువ కాలం జీవించిన వాళ్ళున్నారు.

ఇంద్రద్యుమ్నుడు అనే రాజు బతికి ఉండగా గొప్ప యశస్సు సంపాదించి, అది నిలిచినంత కాలమూ స్వర్గసుఖాలు

అనుభవించాడు. తరవాత స్వర్గంలో
వాళ్ళు. "భూలోకంలో నిన్ను తలుచు
కునే వాళ్ళెవరూ లేరు. అందుచేత నీకు
స్వర్గంలో స్థానం లేదు. భూమికి తిరిగి
వెళ్ళు." అన్నారు.

ఇంద్రద్యుమ్నుడు భూలోకానికి తిరిగి
వచ్చి, తన పేరు విన్నవారి కోసం వెతు
కుతూ మార్కండేయుడి వద్దకు వచ్చాడు.

"నేను నిన్ను ఎరగను. కాని నాకంటే
పెద్దవాడు ప్రావారకర్ణుడు అనేవాడు
(గుడ్లగూబ) ఉన్నాడు. వాణ్ణి అడుగు,"
అన్నాడు. మార్కండేయుడు. ఇద్దరూ
కలిసి ప్రావారకర్ణుడి వద్దకు వెళ్ళారు.

"నేను నిన్ను ఎరగను. కాని నాకన్న
పెద్దవాడు నాళికజంఘు డున్నాడు
అతన్ని అడుగుదాం," అన్నాడు ప్రావార
కర్ణుడు.

నాళికజంఘుడు కూడా ఇంద్రద్యు
మ్ముణ్ణి ఎరగడు. అతను వారిని వెంట
బెట్టుకుని, తనకన్న వయసు గల అకూపా
రుడు అనే తాబేలు వద్దకు వెళ్ళాడు.

అకూపారుడు ఇంద్రద్యుమ్ముణ్ణి చూసి,
"నేను నిన్ను ఎరుగుదును. నేనుంటున్న
ఈ కొలను ఎలా వచ్చింది? నువ్వు అనేక
యజ్ఞాలు చేసి గోవులను దాన మియ్యగా,
ఆ గోవులు తొక్కటం చేత ఏర్పడింది,"
అన్నాడు.

అప్పుడు దేవదూతలు, ఇంద్రద్యు
మ్ముడి కిర్తి ఇంకా భూలోకంలో మిగిలి
ఉన్నదని చెప్పి, అతన్ని స్వర్గానికి తీసుకు
పోయారు.

భీమావతి అనే ఊళ్ళో శివభక్తుడైన
సోమయాజి ఒకడు ఉండేవాడు. ఆయ
నకు సిద్ధరాముడు అని ఒక కొడుకు కలి
గాడు. ఆ కుర్రవాడి ఏడవ ఏట సోమ
యాజి మరణించాడు. తండ్రి లేని ఆ
ఏక పుత్రుణ్ణి తల్లి ఎంతో శ్రద్ధగా
పెంచుతూ వచ్చింది.

దీపావళి ఇంకా కొన్ని రోజులుండనగా
ఒకనాడు రాముడు, తన ఈడు కుర్ర
వాళ్ళతోబాటు, సమీధలూ, ఆకులూ

తీసుకురావటానికి వనానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ పిల్లలందరూ ఒక మర్రిచెట్టు కింద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోసాగారు.

“వచ్చే దీపావళికి మా అక్కనూ, బావనూ తెస్తాం. పండగకు మా ఇంట్లో అప్పాలు చేసుకుంటాం. మా అక్కకూ, బావకూ చక్కటి బట్టలు పెడతాం,” ఈ విధంగా కుర్రవాళ్ళందరూ చెప్పుకుంటున్నారు.

ఆ మాటలు విని రాముడు, “నేను కూడా పండగకు మా అక్కనూ, బావనూ తెస్తాను. మా ఇంట్లో పాయసం వండుకుంటాం. మా అక్కకూ, బావకూ సన్నని బట్టలు పెడతాం,” అన్నాడు.

ఈ మాటలకు పిల్లలందరూ వెటకారంగా నవ్వి, “నీకు మొదలు అక్కలేదుగదా. బావ ఎలా ఉంటాడురా? మా దగ్గరే దంభాలు పలుకుతున్నావా? చెప్పు. నీ అక్క ఎవరు? పేరేమిటి? మీ బావ పేరేమిటి? ఆయన ఎక్కడ ఉంటాడు? ఏం చేస్తాడు? ఏం చదువుకున్నాడు?

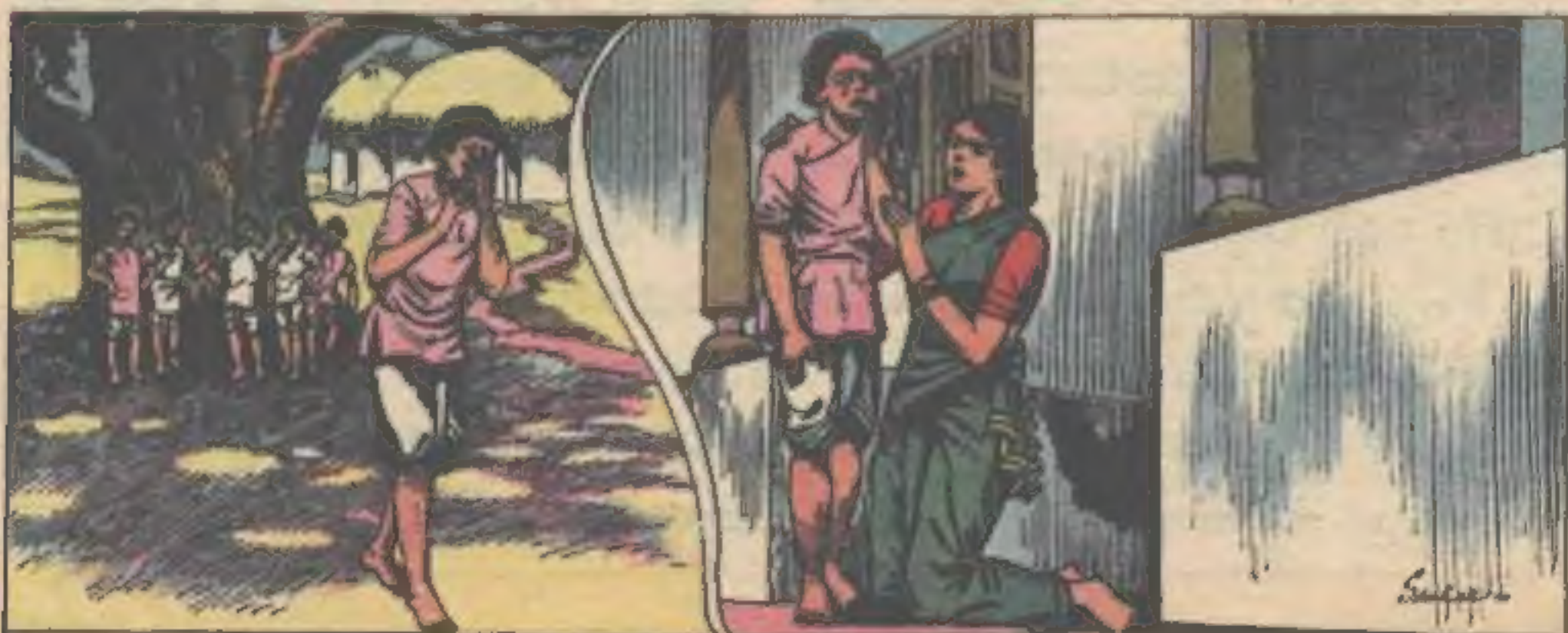
వాళ్ళ కెంతమంది పిల్లలు?” అని నిద్రరాముడి మీద ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు.

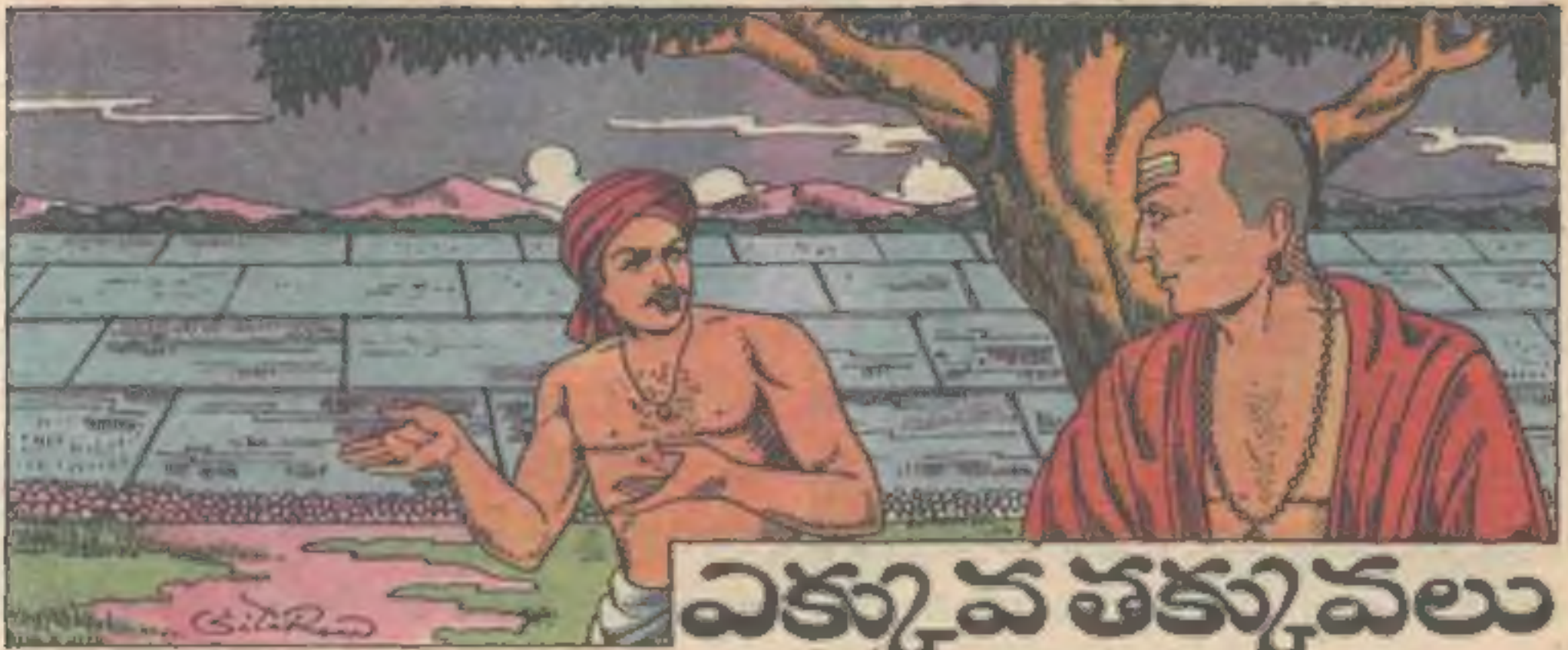
వాళ్ళ ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పలేక, ఆపమానంతో విడుస్తూ రాముడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

కొడుకు విడుస్తూ రావటం చూసి తల్లి వాణ్ణి దగ్గరికి తీసి, కన్నీరు తుడుస్తూ, “ఏం, నాయనా? పడ్డావా? బెబ్బు తగిలిందా? ఎవరన్నా కొట్టారా? ఏం జరిగింది?” అని అడిగింది.

రాముడు తల్లికి తన తోటిపిల్లలు చేసిన ఎగతాళి గురించి చెప్పాడు.

అంతా విని తల్లి, “వాళ్ళ మాటల కేంరా? మీ అక్క పేరు భ్రమరాంబ. మీ బావ మల్లన్న. వాళ్ళు శ్రీశైలపర్వతం మీద ఉంటారు. వాళ్ళు అష్ట ఐశ్వర్యాలు గలవాళ్ళు. గణపతి, కుమారస్వామి అని వారికి కొడుకు లున్నారు. లోకాలన్నీ మీ బావ చెప్పినట్టు నడుచుకుంటాయి. నీ బావ లాటి బావ ప్రపంచంలో ఎవరికి లేదురా!” అన్నది.

ఎక్కువ తక్కువలు

లోకంలో ఎవరు ఎక్కువ? అని ఒకప్పుడు వేదాంతికి, రైతుకూ మధ్య వాదం పడింది.

“ఎన్నాళ్ళు చూసినా కలుపు తీయటం, దుక్కి దున్నటం, నూర్చటం—ఇదే పనిగా వున్నదే నీకు. భూమిలో కలుపే కాదు, నీ మనసులోని కలుపు కూడా తీసి వేయాలి బిడ్డా! లేకుంటే ఆ చెట్టుకూ, నీకూ తేడా ఏముంది?” అన్నాడు వేదాంతి.

అందుకు రైతు, “అయ్యా, వేదాంతి గారూ, మీకంటే సంఘానికి నేనే ఎక్కువ ఉపకారిననే సంగతి మీకు తెలియదు కాబోలు. మీరు బోధించే వేదాంతం లేక పోయినా లోకం జీవించగలదు. నేను పండించే ధాన్యాలు లేకుంటే మీరు నిమిషం కూడా నిలువలేరు సుమండీ!” అన్నాడు.

వేదాంతి ఆలోచనలో పడ్డాడు. అప్పుడు రైతు “ఆలోచన ఎందుకు? ఒక చిన్న కథ చెబుతా వినండి: ఇలాగే ఒకప్పుడు ఒక రాయికి, మట్టి బురదకి వివాదం వచ్చింది. ‘నేను చూడు, ఎంత బలంగా, శుభ్రంగా, ముచ్చటగా వున్నానే’, అని గర్వంతో అన్నది రాయి. అలా అని తీరుకోక, ‘ఛీ!, నువ్వేమిటి, ముట్టుకుంటే వినవిన లాడిపోతావు. నిన్ను తొక్కితే మానవులు అసహ్యించుకుంటారు. కాళ్ళు కడుక్కొనే దాకా వాళ్ళకు తోచనే తోచదు’ అంటూ హేళన కూడా చేసింది.

గర్వి అయిన రాయి ఇలా అనగానే మట్టిబురదకు పొరుషం వచ్చింది: ‘ఓ పాపాణమా! చూడటానికి నేను అసహ్యంగానే ఉండవచ్చు. ఐతే, మానవుడి ప్రాణాలను నిలబెట్టే పంటలకు జీవం

పోసేది ఎవరో తెలుసా? నేనే' అని తెగేసి జవాబు చెప్పింది." అన్నాడు రైతు.

రైతు చెప్పిన ఈ కథకు వేదాంతి, "ఓయి పెద్దమనిషి! మట్టిబురద చెప్పిన జవాబు కాదనలేము. కాని, రెండో పక్షం కూడా ఆలోచించాలి. బురద సాయంతో పంటలు పండుతూ వుంటే—గొప్ప గొప్ప భవనాలు, గుడులూ, గోపురాలూ నిర్మించడానికి శిలలు వినియోగమవుతున్నాయి. కనుక, దేని ఉపయోగం దానిది. రెండూ లోకానికి అవసరమే." అని వాదించాడు.

ఆ మీదట, "సరే. దారికి వస్తున్నారు మీరు. ప్రతి మనిషి ఉపయోగమూ, ప్రతి వస్తువు ఉపయోగమూ ప్రపంచానికి ఉన్నదని ఒప్పుకొంటున్నారాకదా. విన్నారో లేదో, మరొక చిన్న కథ చెప్పనివ్వండి. విని తరువాత మీ అభిప్రాయం చెబుదురు 'గాని,' అంటూ, ఇలా చెప్పాడు రైతు:

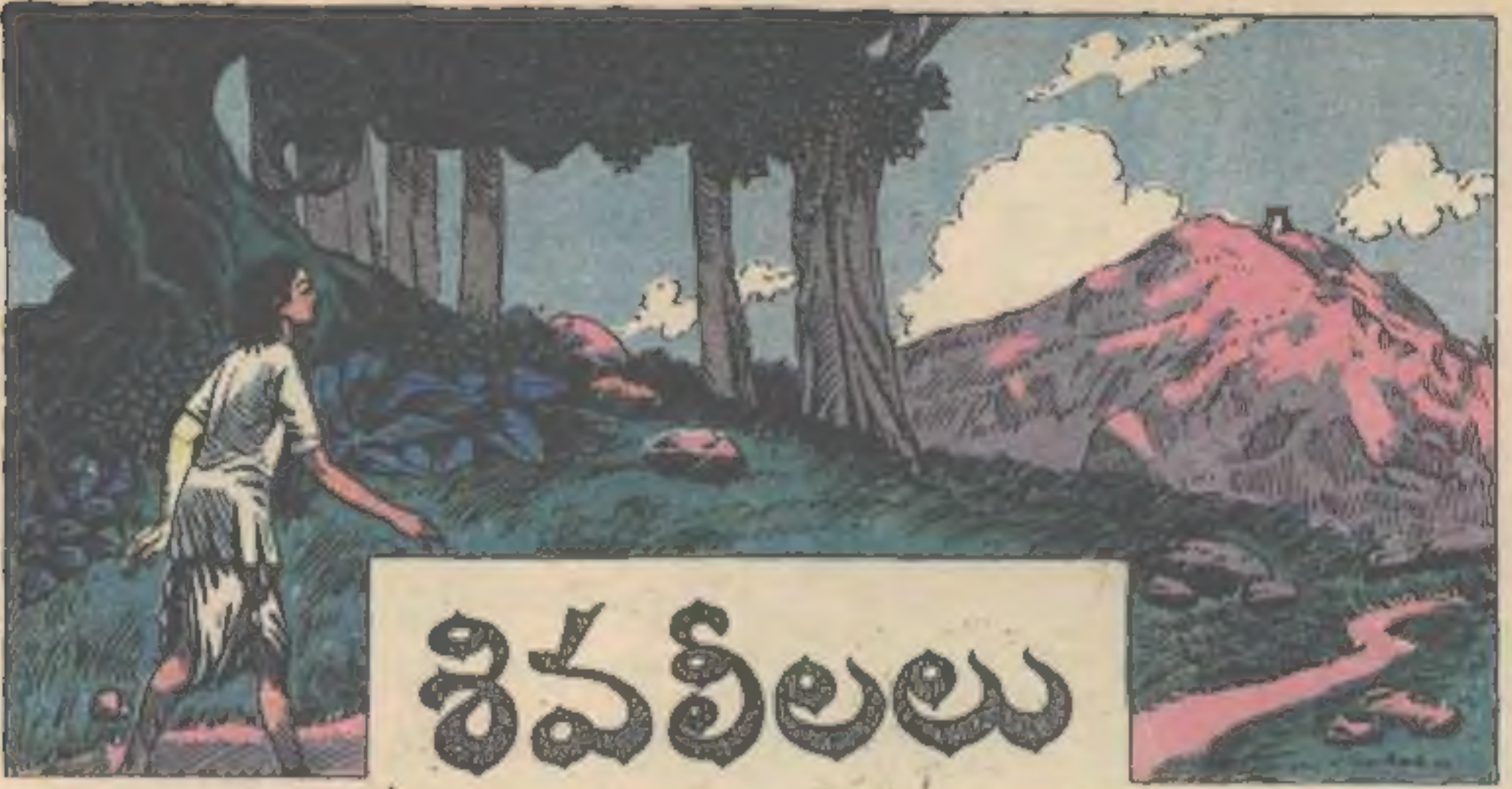
"ఒక అడవిలో ఒక మురిచెట్టూ, ఒక టేకుచెట్టూ ఉండేవి. ఒకప్పుడు మురిచెట్టు టేకుచెట్టుతో 'నేను లక్షలాది జీవు

లకు నీడనిస్తాను. చేటలంతేసి ఆకులున్న వన్న మాటగాని, నీవల్ల కొంచెమైనా మానవునికి ఉపకారం లేదుకదా!' అని చెప్పిపొడిచింది.

అందుకు టేకుచెట్టు 'గర్వించిన ఓ ముర్రీ! నీ అహంభావం కట్టిపెట్టు. నీవు ఏపాటి? నీవు ఇచ్చే నీడ ఏపాటి? నా కలపతో మానవులు శాశ్వతమైన ఇళ్ళు కట్టుకుని తరతరాలా హాయిగా కాలక్షిపం చేస్తారు'. అంటూ తల వంచుకునేటట్టు మురికి జవాబిచ్చింది."

రైతు ఈ కథ చెప్పగానే, వేదాంతి వాడిని అదరించి చేరదీసుకున్నాడు. "అబ్బాయీ! ఐతే యిప్పుడు నువ్వు శరీరానికి నీడనిచ్చే మురిచెట్టువి; నేను మనసుకు శాంతి నిచ్చే టేకుచెట్టును. పంటకు జీవాన్నిచ్చే మట్టివి నువ్వు; మనసుకి రక్షణనిచ్చే శిలను నేను. తెలిసిందా? ఒకరు ఎక్కువ, ఒకరు తక్కువ అనేది లేదు. లోకానికి మనిద్దరమూ అవసరమే" అని చక్కగా ప్రబోధం చేశాడు.

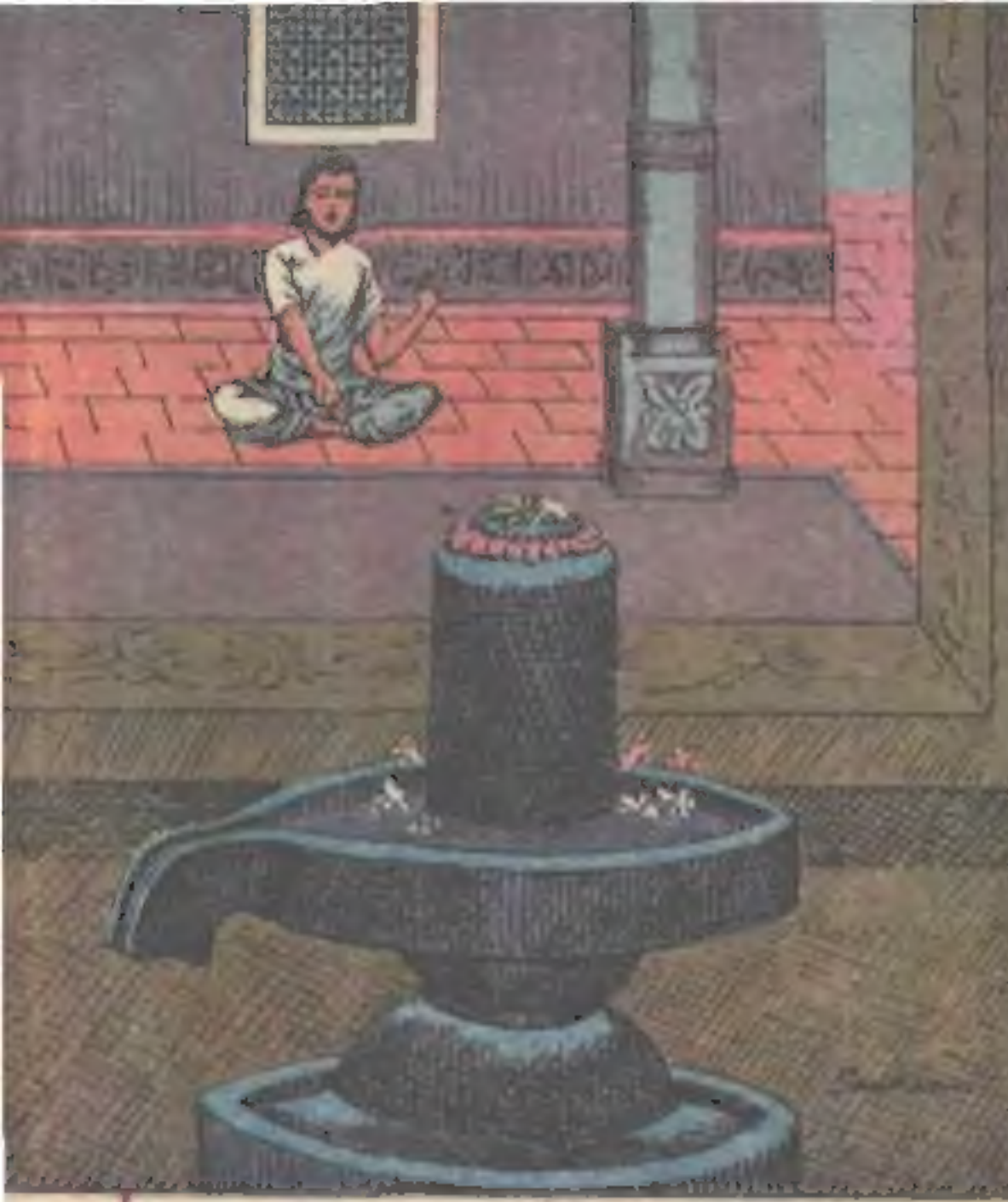
శివలీలలు

తల్లి మాటలు విని సిద్ధరాముడు పొంగి పోయి, "అయితే వచ్చే దీపావళికి వాళ్లను తీసుకొద్దా మమ్మా. అందరి అక్కలూ, బావలూ పండగకు వస్తున్నారు. మనం నా అక్కనూ, బావనూ ఎప్పుడూ తీసుకు రాలేదు," అన్నాడు.

"నాయనా, మీ తండ్రి పోయాక వాళ్లను ఎవరు పిలుచుకు వస్తారు? నువ్వేమో పసివాడివి. దారి అంతా అరణ్యం. అందులో సింహాలూ, పెద్ద పులులూ, ఎలుగుబంట్లూ, నాగుపాములూనూ; కాక పోయినా మీ బావ వంటి ఐశ్వర్యవంతుడు మన పేద ఇంటికి ఎందుకు వస్తాడు? ఆయన ఒంటరిగా రాడాయె; పెద్ద పరి వారంతో వస్తాడు. ఒక పూట తింటు

ఇంకో పూట తినలేని మనం వారి కందరికీ ఎలా తిండి పెట్టగలం? నువ్వు పెద్దవాడివై, సంపాదించేటప్పుడు మీ అక్కనూ, బావనూ తీసుకొద్దువుగాని!" అన్నది తల్లి రాముడితో.

రాముడు అప్పటి కేమి అనక, మర్నాడు తూర్పు తెల్లవారక ముందే లేచి, తల్లికి చెప్పకుండా ఇంటి నుంచి బయలుదేరి, కనిపించిన వారి నందరినీ శ్రీశైలానికి దారి అడుగుతూ, క్రూరమృగాలను లక్ష్య పెట్టక అరణ్యాల గుండా నడిచి చివరకు శ్రీశైలం చేరాడు. అక్కడ ఎన్నో తీర్థాలూ, అలయాలూ ఉన్నాయి. రాముడు తన అక్క, బావల కోసం అంతటా చెడతెరి గాడు. "మల్లికార్జునుడు ఎక్కడ

ఉంటాడు?" అని ఎవరినో అడిగితే, వాళ్ళు రాముడికి దేవాలయం చూపారు. అందులోకి వెళ్ళి చూస్తే లింగం తప్ప ఏమీ లేదు.

అప్పటికే రాముడు చాలా అలిసిపోయి ఉన్నాడు. వాడు ఆ లింగానికి ఎదురుగా కూర్చుని, "బావా, నిన్నూ అక్కనూ దీపావళికి తీసుకుపోదామని, ఎవరితోనూ చెప్పకుండా బయలుదేరి వచ్చాను. మా ఊళ్ళో అందరి అక్కలూ, బావలూ పండగకు వస్తున్నారు. మా అమ్మ మీ ఇద్దరినీ చూడటానికి వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తున్నది. ఇన్నాళ్ళూ పిలవలేదని అలిగి, కనబడకుండా ఉన్నావా? నువ్వు

ఎంత ధనికుడవైతే మాత్రం బంధుత్వం పోతుందా? మేము పేదవాళ్ళ మనుకోక మా ఇంటికి రా. నిన్ను తీసుకుపోకుండా నేను తిరిగిపోను," అన్నాడు.

రాముడి వేడుకోలు అరణ్యారోదన మయింది. వాడు తన అక్కను కూడా ఇదే విధంగా బతిమాలుకున్నాడు. కాని లాభం లేకపోయింది.

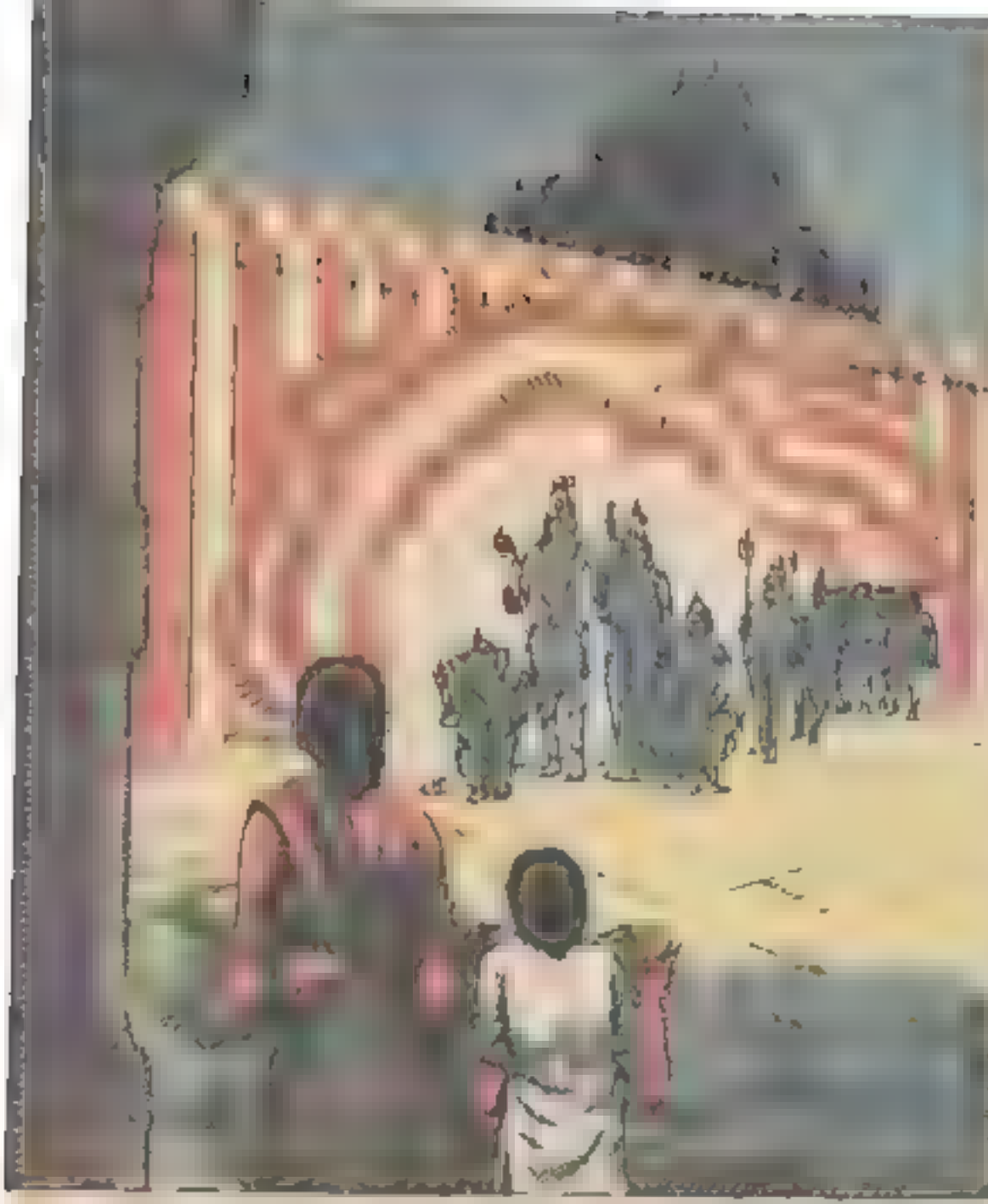
భరించరాని నిరాశతో రాముడు అత్య హత్య చేసుకోవటానికి నిశ్చయించు కున్నాడు. అక్కనూ, బావనూ తీసుకు వస్తానని ప్రగల్భాలు పలికి తీసుకు రాలేక పోతే తోటివాళ్ళ దగ్గర ఎంత అవమానం! ఆ అవమానం భరించే కన్ను చావటం మేలు. ఆ చచ్చేది అక్కా బావలున్న చోట చస్తే ఆ మాట వారికే వస్తుంది.

ఇలా అనుకుని రాముడు కొండ శిఖరం ఎక్కి, అక్కడి నుంచి కిందికి దూక బోయాడు.

అంతలోనే అతని భుజాలు ఎవరో పట్టుకున్నారు. ఒక పక్క మగవాడూ, ఒక పక్క అడదీ ఉన్నారు.

"ఎవరు మీరు? చచ్చిపోదామనుకున్న నన్ను మీరు ఎందుకు అపుకున్నారు? నా అక్కకూ, నా బావకూ లేని జాలి నా మీద మీ కెందుకు?" అని అడిగాడు రాముడు.

అప్పుడు ఆ స్త్రీ, "మేం పరాయివాళ్ళం కాదు, తమ్ముడూ! నేను నీ అక్కను, భ్రమరాంబను. ఈయన మీ బావగారు. మమ్మల్ని ఎప్పుడూ చూసి ఎరగవు. సోమయాజులుగారి అబ్బాయి ఇక్కడ తిరుగుతున్నాడంటే నిన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తున్నాం," అన్నది.

రాముడు పరమానందభరితుడై అక్కకూ, బావకూ మొక్కాడు. వాళ్ళు రాముడికి తమ కొడుకులనూ, పరివారాన్ని చూపించారు, రాముడు వారిని తన వెంట రమ్మన్నాడు.

ఈ లోపల రాముడి తల్లి కొడుకును కానక, ఏమైనాడోననె తల్లడిల్లి పోయింది.

తన మాటలు నిజమని నమ్మి, కుర్రవాడు శ్రీశైలం పోయి ఉంటాడనుకుని ఆమె అమితంగా భయపడింది.

కొద్ది రోజులు గడిచాయి. పండగ వచ్చింది. దానితోపాటే ఉవయం పూట రాముడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, అక్కనూ, బావనూ వారి పరివారాన్ని తీసుకు వచ్చాననీ, వారంతా ఆలయం వద్ద ఉన్నారనీ చెప్పాడు. రాముడి తల్లి అనందాశ్చర్యాలతో ఆలయానికి వెళ్ళి, పార్వతీ పరమేశ్వరులనూ, వినాయకుణ్ణి, కుమారస్వామినీ, వారి పరివారాన్ని కళ్ళారా సందర్శించి, అందరినీ తమ ఇంటికి అహ్వానించింది.

వారంతా వచ్చేసరికి వారి పాత ఇంటికి మారుగా ఒక దివ్యభవనం ఉన్నది. అతిథులు అందులో ప్రవేశించారు. ఆ రోజు ఊళ్ళోవాళ్ళు, కొత్తగా వెలిసిన ఆ ఇంటిని చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. బయటి ద్వారాలు మూసి ఉన్నాయి. లోపల అంతటా జనం ఉన్నట్టు సందడిగా ఉన్నది.

దీపావళికి రాముడి అతిథులుగా వచ్చిన పార్వతీ పరమేశ్వరులు, రాముణ్ణి, అతని తల్లినీ తమ వెంట కైలాసానికి తీసుకువెళ్ళారు.

గయాసురుడనే దానవుడు ముల్లోకాలు అక్రమించి కైలాసం మీదకు కూడా విరు

చుకుపడ్డాడు. శివుడు తన జటాజూటాన్ని విడిచిపెట్టి ఆంధుండి భయంకరమైన ముఖంతో, పెద్ద శరీరంతో ఒక ఘోరా కారుడు దానవుణ్ణి కబళించడానికి ఉరి కాదు. గయానురుడు భయంతో గజగజ వణికిపోతూ శివుణ్ణి శరణు వేడుకొన్నాడు. శివుడు అభయమిచ్చాడు.

భయంకర ముఖుడు చేసేది లేక "అహరం! అహరం కావాలి!" అని అక్రోశించాడు.

"నీ శరీరాన్నే నీవు తిని నీ అకలి చల్లార్చుకోవలసిందే!" అన్నాడు.

శివాజ్ఞను శిరసావహించి భయంకర ముఖుడు తన శరీరాన్నంతటినీ భక్షించి ముఖంతో మిగిలాడు. అప్పుడు శివుడు ప్రీతుడై ఆ ముఖానికి "కీర్తిముఖము" అని పేరు పెట్టాడు. "ఓయీ, కీర్తి ముఖుడా! నీవు అందరి దేవతల తలలపై నిలిచి వారికి కీర్తి కలుగజేస్తుంటావు" అని పరమిచ్చాడు.

ఆ విధంగా శివుని అంశ కీర్తిముఖంగా మకరతోరణం మధ్య, ప్రతి దేవతామూర్తి నడినెత్తిన ప్రకాశించింది.

బివరికాశ్రమంలో దుర్వాసుడు తపస్సు చేసుకుంటూ ఉండేవాడు. ఒక నాడు అయిన దేవతార్చనచేసి, హవిశ్శేషాలను లేడిపిల్లలకు తినిపిస్తూండగా,

తుంబురు డనే ప్రమధుడు అకాశమార్గాన తన భార్యతో సహా పోతూ చూసి, లేడి పిల్లలకేసి చిటికెలు వేశాడు. అవి బెదిరి పారిపోయాయి. అసలే కోపిష్టి అయిన దుర్వాసుడు తుంబురుణ్ణి మనిషి జన్మ ఎత్తమని శపించాడు.

తుంబురుడు భయపడి విమానం దిగి, "స్వామీ, మీ జింక పిల్లలను చూసి ముచ్చటపడి చిటిక వేస్తే అది నాకు శాపమై చుట్టుకున్నది. మీ శాపం అమోఘం గనక అలాగే మనిషి జన్మ ఎత్తుతాను. కాని ఆ జన్మలో శివభక్తి ఉండేటట్టు అనుగ్రహించండి." అన్నాడు. దుర్వాసుడు అలాగే అనుగ్రహించాడు.

దుర్వాసుడి కావం ఫలితంగా తుంబు
రుడు కాంచీపురంలో వైశ్యుల ఇంట
చిరుతొండడు అనే పేరుతో పుట్టాడు.
అతని భార్య కూడా తిరువంగనాంచి అనే
పేరుతో పుట్టి, చిరుతొండడికి భార్య
అయింది. వారికి సిరియాలూడు అనే
కొడుకు కలిగాడు.

చిరుతొండడు వీరశైవాచార పరాయ
ణుడై, ఏకాగ్రమనాథుణ్ణి అర్చించుతూ,
శివభక్తులు ఏవేళ ఏపదార్థం కోరినా శక్తి
వంచన లేకుండా ఇస్తూండేవాడు.

ఒకనాడు అతని ఇంటికి ఒక శివ
భక్తుడు వచ్చి, చిరుతొండడిని అశీర్వ
దించి, అతని సుంచి అర్చనలు పొంది,
“నాయనా, నిత్యమూ శివుణ్ణి చెరుకు
రసంతో అధిపిడించటం నా వ్రతం.
అందుచేత చేతితో గానుగ ఆడిన చెరుకు
రసం నాకు తూమెడు కావాలి,” అన్నాడు.

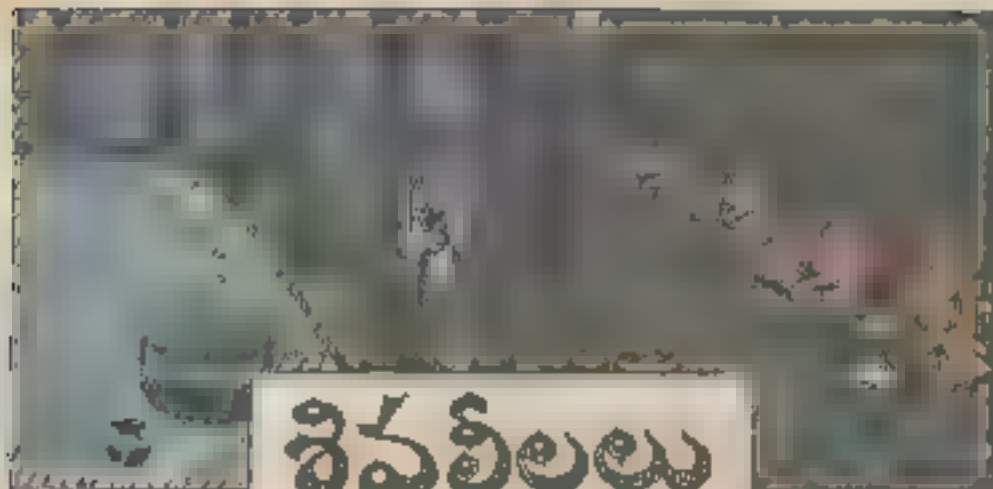
చిరుతొండడు పరమానందం చెంది,
డబ్బు తీసుకుని చెరుకు గడలు కొన
టానికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

తూమెడు రసం కోసం నూరు చెరుకు
గడలు కావాలి. అందుచేత చిరుతొండడు
నూరు చెరుకు గడలు కొని కట్ట కట్టిం
చాడు. కాని అంత పెద్ద మోపు ఎత్తటం
అతనికి సాధ్యం కాలేదు. అప్పుడు శివుడే
మనిషి రూపంతో వచ్చి ఆ మోపును
తాను కూడా మోసుకొచ్చి అంతలోనే
మాయమయ్యాడు.

చిరుతొండడు అది చూసి అశ్చర్యపడి,
తన చేత్తోనే చెరుకుగడలను గానుగ ఆడి,
తూమెడు రసం తీసి, అతిథికి ఇచ్చాడు.
శివుడికి అధిపిడికం బరిగిపోయింది.

కైలాసం మీద పార్వతి శివుడి శరీర
మంతా చెమటతో తడిసి ఉండటం చూసి
కారణం అడిగింది. శివుడు ఆమెకు చిరు
తొండడి సంగతి చెప్పి, “నా భక్తుడు
చెరుకుగడల మోపు ఎత్తలేక పోయేసరికి
నేను సహాయం చేశాను. అతనికి చెమట
పట్టింది. నాకూ పట్టింది,” అన్నాడు. ఆ
భక్తుణ్ణి తాను కూడా చూడాలని పార్వతి
కోరింది.

శివవీలలు

శివభక్తులైన చిరుకొండదిని చూడాలని పొట్టితీరేని కొరింది అన్నయి శివుడు ఇందుకెళ్ళి కాంపిపురం ప్రాంతాలలో ఎడతెగని వాసలు కుప్పించుమోహ్నుడు కాంపిపురిలో అరవైబొమ్మలతో ఎడతెగని వర్షం కురిసి అరివైరెంటో రోజున వెలి వింది ఈ మూడు వారాలూ చిరుకొండయి శివభక్తులకు గృతిం బగళ్ళు భోజనాల పెరుతూనే వచ్చారు వంటచెరుకు లెక పోతే గుడ్డలు గానెలో తిడిపి అంటించి వంటలు చేయించారు అంతగాని అగడ్తు రోజులలో కూడా తన ప్రకాశని భంగం రానియ్యలేదు.

కాని తీరా వాస వెలిసిన రోజున చిరుకొండది ఇంట అతికి లేకుండా

పోయాడు తననం ఒక శివభక్తుడికైనా భోజనం పెట్ట గాని చిరుకొండయి భోజనం చెయ్యడు అవి అతని నియమం. అతను మిథ్యాప్నం చేశాడ గుటికివచ్చి మానాడు పంపు అడుగుల మీది ఒక్క శివయ్యోగి కూడా లేదు అందుచేత చిరుకొండయి అతిథుల కోపం వెలి కుతూహిలలు వెంట పడ్డాయి కోప అంధకారంలో ఎక్కడా ఒక శివభక్తుడు దొరకలేదు చిరుకొండయి కోప దాటి బాహ్య ప్రదేశాలలో వెదక సాగాడు

ఒక తోటకు పడివెంటో ఒక పారు విడిచి గుడిలో ఇద్దరు పృథ్వి పంచకులు అతనికి కనిపించాడు ముసలివాడి బాట్లు పెరిసి అడలు కట్టి ఉన్నది ముహూన

వాణ్ణి తల్లిరిందులు చంపి పండ్లి పడ్డిం
చాలి మన్న రూదా నా వంశిం కూర్చొని
తనాల్లి." అన్నాడు.

నన్ను చిరుజొందరించి అంటారు
శివుని ప్రకాశం తోససాగించటమే నా
పతం తమిళు రోరిట్టు భోజనం పెడ
కాను మా అందరి నయచెయ్యండి "

అన్నాడు చిరుజొందరు
నువు ఒప్పుకుంటే చాలుకుందా ?
ని భార్య కూడ నా పెండ్లిమానికి ఒప్పుకో
వాలి." అన్నాడు ప్రియము

చిరుజొందరు తన భార్యకు ఒప్పించి
టానికి ఇంటికి వెళ్ళి తరువంగనాందితో
వంగతంతా చెప్పాడు

మన మాంసం కోరి నంది పెట్టటాని
కైనా మనం పెట్టమే గదా వెంటనే వెళ్ళి
వారిని తీసుకురండి అన్నదామి

ఈ లోపల ముగిలి రూపంలో ఉన్న
శివుని నేరక రూపంలో సరియాయుడు
చదువుకునే పాఠశాలకు వెళ్ళి ఆ కుర్ర
వాడితో "నాయనా మీ కంటికి పరిమ
యర్థాలున్నాయి నిన్ను చంపి ఎవరో కోరి
పండ్లి పెట్టబోతున్నాడు వెంటనే
పోరిపో." అన్నాడు

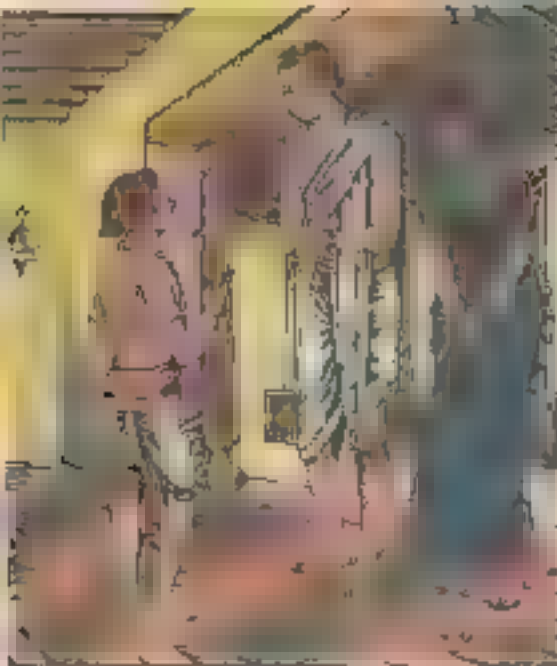
'అయ్యా మీరు చెప్పింది ఒక్కంగా
ఉన్నది పరోపకారార్థ మిదం శరీరం
అన్నాడు చివరికి శివు మోచలైనవాక్కు

పరూతి రేఖ లాహియ ముసదావెడ
గుడ్డికి పులిచంపం మీద ఒడుగుని ఉన్న
మిగులానున పాదాలు ఒత్తుకున్నది

చిరుజొందరు వారికి చేతులెత్తి నమ
స్కరించి ఆ అవళ మిరియరూ మా
అంటికి వచ్చి శివార్చన చేసి నన్ను
శివార్థుణ్ణి చెయ్యండి అన్నాడు

దారికి ఆ ప్రియము ఏడాదిగా నేను
శివుణ్ణి ఉద్దేశించి ఏడాదికాదు వెతుక్
న్నాను ఆ ప్రకానికి ఉద్ధాపన నర
మాంసంతో గాని కాదు నరపశువు
బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్య కులాలలో
దేవకైనా చెందినవారు కావాలి చిన్న
వయసువాడూ అరంగ్యవంతుడూ కావాలి

అల్లామలా? అని సరియాలయ్య అవాలు చెప్పాడు.

చిరుకొండకు తిరిగి దేవాలయానికి వచ్చి మూసలి బొమ్మలున్నట్టి ఒక గును గుద్ది అన్నాడు సదిపించుకుంటూ ఇంటిక వచ్చాడు.

అరిదండ్రులు సరి సూచుడికి తిలంబి పోసి స్నానం చేయించి అలంకరించి 'నాయనా శివయోగితి ఆహారమన్న తానా?' అని అడిగాడు.

సంతోషంగా అవుతాను, అన్నాడు సరియాలయ్య.

తల్లి ఒక కొడుకుని ఒడిలో ఏడుకో రట్టుకున్నది చిరుకొండనంది గాడుకును

చంపాడు. సరియాలయ్యి మూసలి సంది అ చార్వా భర్తలు వృద్ధ సరివతులకు వడ్డించారు మూసలివాడు చిరుకొండ నందితో. 'నువ్వు ని కొడుకూ నా పంక్తిని భోజనం చెయ్యండి మరి, అన్నాడు

మా అమ్మాయి ఒక చిల్లి ఉంటాడు వంటకాలు చల్లండలాయి మీరు అరగించండి." అన్నాడు చిరుకొండడు

ని భార్యను కేక పెట్టమను చిల్లవాడు వస్తాడు ' అన్నాడు మూసలివాడు.

తను వెంగనాంచి "నాయనా సరియాలా చార్వా! అని కేక పెట్టండి

సరియాలయ్య సరిగత్తుకుంటూ పిద్దిలో మంచి లోపలికి వచ్చాడు.

చిరుకొండడు వృద్ధ దింపకులకేసి తిరిగి తిరిగి అతని సార్వకలమేల్వరులు అసలు రూపంలో కనిపించారు వారు అతని శివభక్తి మచ్చుకుని అతని పూర్వ జన్మకథ తెలిపారు

ద్రక్షివాస పాత్రపెనాడు అనే పాండిలో అంబుల ఉంటేను అందులో శబరులు ఉంటూ ఉండేవారు ఉడుమూడు అనేది వాళ్ళ ముఖ్య కారణం అటువలెనే శబరులు ఏటాది వ్యవసాయం చేసి జీవిస్తూ ఉండేవారు.

శబరులకు రాజ వాతనాథుడు అతని దార్య పేరు తండ్రి వారికి తన్నడు అనే

కుమారుడు కలిగాడు. వాడు పెద్దవాడవుతూ విలువిద్య చేర్చుకున్నాడు. వాడికా విద్య పుట్టుకతోనే వచ్చిపట్టు కనబడింది ఎందుకంటే విల్లు పట్టుకున్న వచ్చిబోతులతో వాడు అరణ్యంలో పరిగెత్తలేదని అకాశంలో పరిగే పక్షిని కొట్టగలిగాడు

శివరులు తమ రాజుతో తిన్నడికి వెళ్లి పద్యలు నేర్పాలన్నారు మందుగా శివరులందరూ తిన్నడికి పూజలు చేసి వెళ్లుటల్ని పెట్టి కాగి తండవాలాడి ఉత్సవం జరిపారు ముర్ఖుడు శివరరాజు తన కొడుకు వెంట వెళ్తుకు వెళ్ళవలసిన వాడిని ఎన్నుకుని వెళ్తుకు కావలసిన ఉచ్చులూ పదలూ కుక్కలు మొదలైనవి అతనిపై నిద్దం వేళాడు పెద్ద పన్నావాంకో తిన్నడు తన జాతివాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని తిరుపతి కొండలకేసి బయలుదేరాడు

వేట చాలా విజయవంతంగా సాగింది శివరులు రకరకాల అడవి జంతువులనూ ఎటులనూ చంపారు మార్కం ముక్కలు పుల్లంకు గుచ్చి కాట్టి అడవి తేనెతో కలిపి తిన్నాడు ఈ విధంగా పర్యటించాడు వేటాడుతూ పాళ్ళు చాలా రోజులు అడవిలోనే మేకాం పెట్టారు

ఒకనాడు తిన్నడు వేటాడి అంటే ఒక పొగిడిచెట్టు సెలలో నిద్రపోయాడు

అ నిద్రలో వాడికి ఒక కల వచ్చింది కలలో ఒక మహాపురుషుడు కనిపించాడు అ మనిషి ఒంటి నిండా పిథూతి పూనుకుని పులితోలు కట్టుకుని ఎరటి తడలు వెళ్ళాడుతూ శుభాప పూర్ణ మాలధరించి మెడలో తిరిగిల్చి ధరించి ఉన్నాడు అయిన తిన్నడితో సేయగా, అబ్బాయీ నక్కడి కొండ ఎక్కడ నువ్వర్థమొలిపితి తీరాన మర్రిచెట్టు కింద కివురున్నాడు అక్కడికి వెళ్ళి పూజించు నాయనా! అని చెప్పి అంకర్రాన మయాడు

తిన్నడు అదికవేడి నిద్ర లేచి, అక్కర్యంకో నాలుగు దిక్కులా చూశాడు

తన కోడె వాళ్ళు వేటలో నిమగ్నులై ఉన్నారని వాళ్ళ తల్లియే శేకలూ పోవచ్చున్నామని అంతలో ఒక అడవి పంది వేటగాళ్ళను తప్పించుకుని గుర్రు గురుమని అయిస్తూ ఎరిగెత్తుకుంటూ రావటం తిప్పిడి కంట పడింది. వారు వచ్చి కొట్టటానికి వెంట తరిసరాదు. ఆ అడవిపంది వాడికి అందకుండా అమితవేగంతో పరిగెత్తుతూ చాలాదూరం తిప్పి. అకస్మాత్తుగా ఒక చోట అదృశ్యమయింది.

అది మాయమైన చోటనే శివాలయం ఉన్నది కలలో తిప్పిడికి కనిపించిన మహాపురుషుడు చెప్పినది ఈ శివుణ్ణి గుర్తించే అందుచేత అరిగిన దండా శివ మాయ అని గ్రహించి తిప్పడు అనంద బాప్తాయి రాద్దుతూ ఆ లింగానికి ప్రార్థనగా నమస్కారం చేసి 'స్వామి ఈ కలంద సందేహంలో పులులూ పింపాలూ పంచరించే చోట ఏటి ఒడ్డున ఎందుకు కూర్చున్నావు? నీకు అసలి అంబికే

తిండి నీదూ ఎవరు తిప్పి ఎడతారు? మా ఉడుమూరికి రావయ్యా! చెన్నక్కలూ పెద్దక్కలూ నీకు పంది మాంసమూ దుప్పి మాంసమూ పిట్టల మాంసమూ కమ్మగా వండి పెడతారు. రకరకాల బియ్యాలతో పాయసం వండి పెడతారు. రకరకాల తనెదా పళ్లూ నీకు లభిస్తాయి. మా పూరికి వచ్చేయ్యా నా వెంట వచ్చావా పరిసరి లోకపోతే వేసు బక్కడి మంచి కడలను." అన్నాడు.

అంతలో మిగిలిన శివరులు తిప్పణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చి, తిన్నా నువ్వు తరిమని అడవిపంది ఎందుంది? అని అడిగాను శివధ్యానంలో పున్న తిప్పడు మాట్లాడలేదు. వాళ్ళు అతన్ని అంటికి పోదాం పడకున్నారు.

ఈ శివుడు వా వెంట వస్తేగాని నేను బక్కడినుంచి కడలను మీరు వెళ్ళండి." అన్నాడు తిప్పడు. అతను తిరిగి శివ భ్యావంలో పడిపోవటం చూసి శివరులు వెళ్ళిపోయారు.

శివవీలలు

శేషులు వెళ్ళిపోగానే "హిషం శివుడు ఎంతకాలంగా నన్నులుంటున్నాడో? అనుకుని తిన్నడు వెళ్లు కుడాన పెట్టు కుని వెళ్ళి, అదని పందిని దంపి దూంపం ముక్కలు కార్చి మువ్వలముఖిలో నీరు తెచ్చి అంతా శివుడి ముందు పెట్టి "అరగించు" అన్నాడు

దానికి శివుడు ఎంటని జవాబియ్య లేదు కొంతసేపయ్యాక 'నువ్వు తినక పోతే నీ పాదాల క్రింద ప్రాణాలు వెలుస్తాను, అంటూ తిన్నడు చెడివటం మొదలు పెట్టాడు

శివుడు అతని భక్తికి మెచ్చి లే, బాబూ! అలాగే తింటాను అని తిన్నడు పెట్టినదంతా తినేశాడు.

అలా కొంతకాలం గడిచింది, ఒకనాడు శివుడైన బ్రాహ్మణుడొకడు శివగోపరుడిని చూడు అ గుడికి వచ్చి, "ఈ ఎంగిలిపెట్టి తెమటి? స్వామి నీ అలయాన్ని అలా ఎవరు మైదపించారు? చెప్పితిపోయారే తిండి మాని ప్రాణాలు వెలుస్తాను" అన్నాడు

"కంగారువేడకు ఒక అబ్బవితుడు కవ దోరణిలో నన్ను మహా భక్తితో కొలు నున్నాడు చాది పూజనా చేసి స్వీక రిస్తున్నాను చాది భక్తి మాదిగోనట్టయితే నా వెనకపెక్క కనపడకుండా దాక్కో!" అని శివుడు నవ్విశాడు

అంతలోనే తిన్నడు గుడికి వచ్చి, లింగం ముందున్న ఎంగిలి కాలిలో ఒక

చక్కకు తన నీళ్లు పుక్కిలించి లింగం మీద అరిమేసింది ఎత్తిపెట్టి తనమని మూసల ముక్కలు ఇప్పుడి ముందు పెట్టాడు

ఇప్పుడు తిన్నది రక్తని ఎరికించాలని వాడు పెట్టిన అపారం తిరిగి మూసినది కంటి నుంచి నీరు కావాలని వాడు అని చూసి తిన్నడు అందరికీ కంటికి చికిత్సలు చెయ్యకపోయి వాడు తనని తెలిసిన చికిత్సలు చెప్పి ఎన్నో చేశాడు అవని ఎరి తెలుసుకొని ఇప్పుడి కంటి నుంచి నీరు కావాలని

మరి ఎక్కడానికి పాటులోకి తిన్నది కంటికి కన్నీ ముందు అలుకుని తన

కన్ను ఒకటి తన ఇప్పుడి కన్నుగా అమర్చాడు

వెంటనే ఇప్పుడి రెండో కంటి నుంచి రక్తం కారసాగింది

దయం లేదు దానికి కూడా చికిత్స నా దగ్గరి ఉన్నది అంటూ తిన్నది తన రెండో కన్ను పెరిచిందటోలాంటిగా ఇప్పుడు, "అగు! అగు!" అంటూ తిన్నది చెయ్యి ఎక్కుకుని, వాడి ఎవరి ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

అయిన వ్రాహ్మడితో ఇవగోచరా! చూశావు గదా ఈ పామరుడి భక్తి నీకు నచ్చింది కద ' అని అ వ్రాహ్మడుట్టి తిన్నదిని ఎదురుగా పెట్టుకుని మికిం వరం కావాలి?" అని అడిగాడు

మీకు తెలిసిన వరం ఉన్నది మేమా అదిగోనాళ్ళం? అంటూ అద్దగా ఇప్పుడి ముందు పొట్టింగవట్టాడు.

ఇప్పుడు వారి భక్తికి మచ్చి వారికి తిరిగి ప్రాసందికి వెనుమాలో ఎది నివ్వక ఇద్దరి కంటి చేర్చుకున్నాడు ప్రియంగమమ్మ అనే అందమైన యువకుడు అంటేవాడు అతడు 42 సంవత్సరాల ఇప్పుడై కంఠసాళం అంటూ అరాధిస్తూ ఉండేవాడు

అంత 24 వేళే ఎయిత్తులో ఉన్న అతని పెళ్ళి ఉండాలని

నిక్కాయ అక్కడ ఆయన బాపమిరిది
ఒకాయన ఉన్నాడు ఈ సందర్భ చాలా
ధనము ఉన్నాడు గొప్పకున్నాడు బాప
మరుదు బిడ్డగా ఒకరినొకరు చూడకుని
ఎరమానందంనెంచి కొలింతుకున్నాడు.
అతిథికి భోజనాదికాలు ముగించి గొప్పమనిషి
అక్కడే దాదా ఎం ఎని మీద ఒక
వచ్చావు? అని అడిగాడు.

శ్రీకృష్ణుడు * మేకమే వచ్చాను
ఎన పిరవంగుయ్యకు పెళ్ళి కరు
నల్లంది తగిన ఎల్ల భోజన చూస్తూ
మీ ఒంకారములం వచ్చాను నాకు
చూడగా ని కూతురు చంద్రిణిదేవి పిర

వంగుయ్యకు తగిన బాంధ్య అసలస్తు
న్నది. మీకేమీ అభ్యంతరం లేకపోతే
ఇద్దరికీ ముది పెట్టెయ్యవచ్చు అన్నాయ
అతిథి

గొప్పమనిషి పరమానందలకుడై "అదేం
మూల దావా? వింసంగుయ్యకన్న మంచి
మమము ఎక్కడ కొలుకురాదు? నువ్వే
ముహూర్తం వర్తియించి ఉభయ పక్షం
బాధ్యతా మీద వేరొనని వివాహం జరి
పించు అన్నాయ

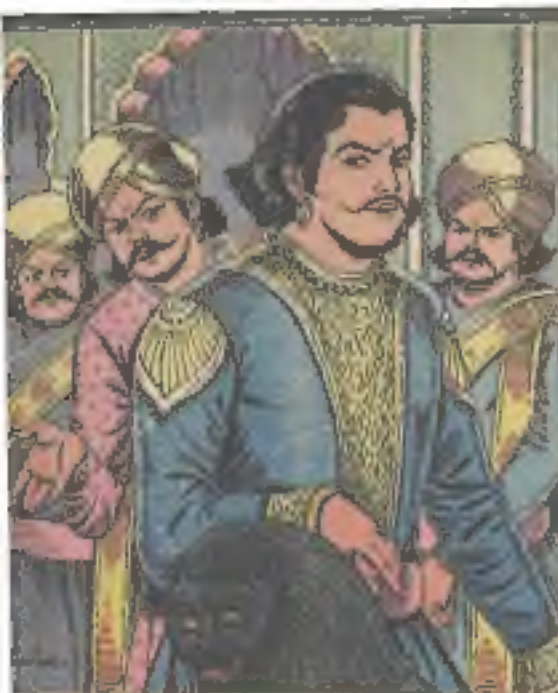
అప్పటికప్పుడే వివాహ ముహూర్తం
పెచ్చాడు అంది

ఒకకారపుర రాజు భాగ్యుడు ఒక
నాడు వాహ్లాళి నుంచి తన ఇంటికి తిరిగి

వస్తూ తమ ఇంటివాకిట వెంటది ఉన్న
చు చీణిదేవిని చూసి ఆమె అందానికి
మామూలవకుడై అగి, అమెక, తరిపార
చూడసాగాడు ఆ సంగతి గమనించి
చంద్రిణిదేవి చప్పున బోలెరికి వెళ్ళింది

రాజు ఆమెని గురించే అలోచిస్తూ
తన ఇంటికి పోయి మంత్రులను పిలిచి,
ఫలాని విల్లను తనకు పల్ల దెయ్యమని
చెప్పాడు భాగ్యుడు ముంకులు
చంద్రిణిదేవి ఇంటికి వచ్చి, అమె
తం దిశే విమయాద్రి నీ అశ్శస్త్రం!
నీ కుమార్తెను రాజుగానికిచ్చి చెయ్య
అమెకు రాజు ఆమె యోగ, పట్టించి
అన్నాడు.

అద్దం పెరకావేమిటి? రాజాగారు తానై నీ కూతురిని చేసుకుంటావనటమేమిటి, నువ్వు కావనటమేమిటి? పిల్లను రాజాగారి కిచ్చి పెళ్ళి చేసేయ్యి." అన్నారు.

దానికి ఆయన, "రాజాగారు అల్లుడు కావటం ఎంతటి మహాభాగ్యమో నాకు మీరు చెప్పాలా? కాని భోగభాగ్యాలకు అశపిడి నేను మాట తప్పితే మీరే నన్ను నిందించరా?" అన్నారు.

వాళ్ళు రాజా వద్దకు వెళ్ళి, "మీరు ఈ పిల్లను మరచిపోండి. అందమైన కన్యలకు లోటా? అమె తండ్రి ప్రసన్నున నెజంగా ప్రశంసనీయం!" అని చెప్పారు.

వాళ్ళిమి వేరిపేసి రాజా తానే ఒంటరిగా బయలుదేరి చంద్రుణ్ణి దేవి ఇంటికి వచ్చాడు.

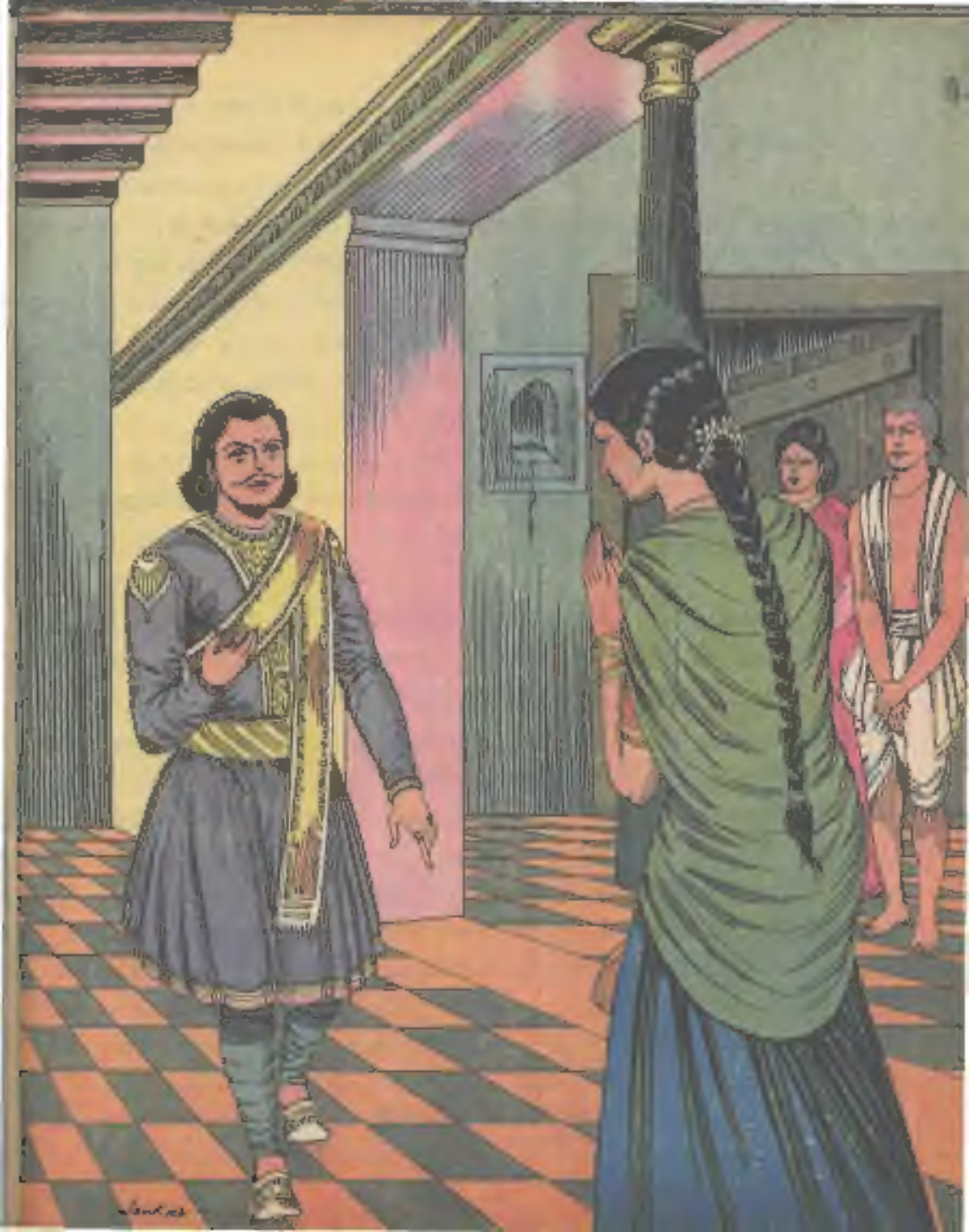
రాజా వస్తూ ఉండటం చూసి చంద్రుణ్ణి దేవి తల్లిదండ్రులు బిరిబిరియారు. చంద్రుణ్ణిదేవి వారికో భయపడనవసరం లేదని చెప్పి, ఒంటరిగా ఎదురు వెళ్ళి, "అన్నగారికి నా మీద ఏమి ఇలా దయ కలిగింది?" అంటూ రాజాను అహ్వానించంది.

"నిన్ను కోరి వచ్చినవాణ్ణి ఆలా సంబోధించటం అవ్యాయం కాదా? నిన్ను కోరి వచ్చే స్త్రీలు ఎందరో ఉండగా నాకు నీ మీద మనసు కలిగింది. నిన్ను చూసిన

దానికి ఆయన, "నిజమే. మా అమ్మాయికి రాజాగారు భర్తగా కావటం కన్న మహా భాగ్యం ఏమున్నది? కాని వ్యవహారం చెయ్యి దాదిపోయింది, పిల్లను ఒకరికి ప్రదానం చేసేశాను." అన్నారు పినయంగా.

మిత్రులు వెళ్ళి రాజాతో ఈ మాట చెప్పారు. రాజా తన అప్తచిహ్నా, మిత్రుల చిహ్నం పలికి, "మీరు ఎలాగైనా చంద్రుణ్ణి దేవిని నాకు భార్యగా చెయ్యకపోతే నా ప్రాణాలు పోతాయి." అన్నాడు.

వాళ్ళు రాజా తరపున చంద్రుణ్ణిదేవి తండ్రి వద్దకు వచ్చి, "ఎంత వెర్రివాడ నయ్యా? అదృష్టం తప్పుకు వస్తుంటే

తాను తన పట్నం వదిలివేట్టు కనబడక పోతే రాజు ఏమైతా చెయ్యగలడని గ్రహించి, ఇప్పుడిప్పుడే భారం వేసి, చంద్రిణిదేవి రాజుతో, "నేను మీకు భార్య కావటమే ఈశ్వరాదేశం అయితే అలాగే కానియ్యండి, పెళ్ళికి ముందు భారం రోజులు నివ్వక ఈశ్వరాదేశం చెయ్యటం మా సంగభారం. ఇవాళే ప్రతం ప్రారంభిస్తాను," అన్నది.

రాజు సంకోచంతో వెళ్ళిపోయాడు.

చంద్రిణిదేవి కనకూ, రాజుకూ మధ్య జరిగినదంతా తల్లిదండ్రులకు చెప్పింది. వాళ్ళు ఈ విషయమంతా తెలుపుతూ నిరసంగమయ్యకు లేఖ రాశారు. అతను పెద్దల అనుమతితో వచ్చి, రహస్యంగా చంద్రిణిదేవిని పెళ్ళాడి, గుర్తం మీద తన భార్యతో సహా తన తూరికి బయలుదేరాడు.

ఈ భార్య వారులవల్ల రాజుకు తెలిసింది. చంద్రిణిదేవి తనను మోసం చేసి నందుకు అతను మండిపడి, తన సైనికులను పిలిచి, "మీరు వెళ్ళి, నిరసంగమయ్యను చంపి, చంద్రిణిదేవిని తీసుకురండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ముందుగా బయలుదేరిన సైనికులు వస్తూ ఉంతటం చూసి సంగమయ్య, ఒంటరిగా తాను సైనికులను ఏమి చేయ

1800 నుంచి నేను వివరీకమైన విరహావాసం పొందుతూ, మరొకతెలివి చూడలేకుండా ఉన్నాను. నిమ్మ మహారాణిని చేసి, మిగిలిన రాణులందరితోబాటు నేను కూడా ఏ సేవ చేస్తాను," అన్నాడు రాజు.

"రాజా, నమ్మ నిరసంగమయ్యకు మాటచెప్పిన 1800 నుంచి అతనినే భర్తగా ఎంచుకుంటున్నాను. అదదానికే ఇద్దరు భర్తలు ఏలా సాధ్యమవతారు?" అన్నది చంద్రిణిదేవి.

"నీకోసం తపించి పోతున్నవాడికి ఈ భర్తవేస్తాను ఎందుకు చెబుకున్నావు?" అని రాజు అమెను అడిగాడు.

లేదు. గనక, తన అప్తబ్రహ్మను కరణాన
జాతుణ్ణి ధ్యానించాడు.

వెంటనే కరణసాళవ భయంకరాకారం
ప్రత్యక్షమై, అగ్రేయాస్త్రంలాంటి ఆయు-
ధాన్ని విరవనంగమయ్య కిచ్చి "దీనితో
శత్రువులను వధిమోయ్యు," అని చెప్పి
అంతర్ధానమయింది.

వీరనంగమయ్య తన చేతిలో కత్తి
ఉండటం చూసి మహానందం చెంది,
దానితో సైనికులను ఎదుర్కొని, ఎలా
ఎలా వధ చెయ్య నారంభించాడు.
ఇంతకా గుట్ట మీద నిలబడి చూస్తూ రాజు
నిర్భాంతపోయాడు.

ఇంతలో వీరనంగమయ్య తన కరణా-
లాన్ని ఒక శివభక్తుడిపై విసిరేట్టాడు,
అతన్ని గుర్తించి, తల వంచి నమస్కారం
చేశాడు. అది గమనించిన రాజు, వీర-
నంగమయ్య శివభక్తిని అధారం చేసుకుని
అతన్ని చంపి ఉద్దేశంతో తాను కూడా
వెంటనే శివభక్తుడి వేషం వేసుకుని,
వేగంగా కొండ దిగి వీరనంగమయ్యను

చేరి, అతను తలవంచి నమస్కరించగానే
మెడ మీద తన కత్తితో వెళ్లి వెళ్ళాడు.
ఆ కత్తి పూలపొరమై వీరనంగమయ్య
మెడలో పడింది.

ఆ క్షణంలోనే శివుడు పృథ్వీదేవాదీతం
మీద ప్రత్యక్షమై, వీరనంగమయ్యను వరం
కొరచువ్వాడు. తదీహ, తన భార్యకూ,
రాజుకూ, పెళ్ళివానికి శివపాఠ్యముజ్జం
ఇప్పించమన్నాడు వీరనంగమయ్య భక్తితో
నమస్కరిస్తూ.

"నీకు ఆవేశారం చెయ్యదలచిన ఈ
పాపిష్టి రాజుకు శివపాఠ్యముజ్జం ఇయ్య-
మంటావా?" అని శివుడు వీర-
నంగమయ్యను అడిగాడు.

"మహాదేవా, ఈ రాజు శైవవిహ్సలు
ధరించి నిన్ను శక్వారా యశాడు, ఇంకా
ఇతనిలో పాపాలు ఏకీకరించి?" అన్నాడు
వీరనంగమయ్య.

శివుడు ఎంతగానో పంతు పించి,
అందరినీ తన వెంట శైలాపానికి తీసుకు
పోయాడు.
—(ఇపోయింది)

